

HIỆN DIỆN YÊU THƯƠNG BÊN CẠNH BỆNH NHÂN SẮP CHẾT



Tại các nước Âu Mỹ ngày nay, nhiều bệnh nhân rất sợ phải chết cô đơn nơi nhà thương, không có sự hiện diện của người thân, của gia đình. Chính vì ý thức sâu xa nỗi đau khổ này mà **Chị Monique Faivre**, nữ tu dòng Danh Thánh GIÊSU và MARIA, quyết định theo học ngành y tá. Chị phục vụ bên cạnh bệnh nhân nan y, chờ chết. Sau đây là chứng từ yêu thương do chính Chị kể lại.

Kinh nghiệm hiện diện mỗi ngày bên cạnh các bệnh nhân mà y khoa bó tay, dạy cho tôi rất nhiều bài học. Trước hết, mỗi người là một vũ trụ nhiệm mầu. Không một ai khác có thể khám phá hết và cảm thông cho cùng.

Vì thế, khi đối diện với một bệnh nhân, đặc biệt bệnh nhân nan y, tôi bỗng cảm thấy bất lực và nhỏ bé. Tôi chỉ có thể hiện diện bằng trọn tâm tình kính trọng trước đau khổ tinh thần của họ.

Với khả năng nghề nghiệp, tôi cố gắng xoa dịu phần nào nỗi đau đớn thể xác của họ. Tuy nhiên, sự hiện diện này đòi hỏi chuẩn bị tinh thần sâu xa.

Trước hết tôi phải hành động với lương tâm của tín hữu Công Giáo. Tôi tin vào giá trị con người, vào ý nghĩa sự sống, khổ đau và sự chết. Tôi phải luôn luôn xác tín rằng, đau khổ tự nó là vô nghĩa và không cùng đích. Cái chết có thể xem như một bó tay của y khoa, nhưng không phải là thất bại của sự sống. Cái chết nằm trong cái tuần hoàn cuộc sống con người: sinh ra, đau bệnh, già nua rồi chết. Bốn phận của tôi là giúp các bệnh nhân chấp nhận giây phút hiện tại và chuẩn bị đi vào cõi sống bất diệt mai sau.

Đây là bốn phận vừa tế nhị vừa khó khăn. Thứ nhất, bệnh nhân được quyền biết rõ hiện trạng sức khỏe của họ. Nhưng làm sao nói để họ chấp nhận mà không bị khủng hoảng quá nặng, bị tuyệt vọng và gây phản loạn? Tôi thường khởi đầu bằng cuộc đối thoại, bằng tâm tình cảm thông sâu xa. Với bệnh nhân tôi biết rõ giờ chết gần kề, tôi không tự ý thông báo cho họ, nhưng chỉ ngầm báo tin bằng cách không bao giờ nói với họ về việc khỏi bệnh. Với bệnh nhân ước ao biết rõ sự thật, tôi cố gắng trình bày, đồng thời luôn luôn kèm theo một tia hy vọng, nhất là Đức Tin vào Tình Yêu THIÊN CHÚA Quan Phòng.

Kinh nghiệm cho tôi thấy các bệnh nhân không muốn nghe sự thật về bệnh trạng. Họ cố tình không muốn biết và cố tình quên đi sau đó. Đôi khi, bệnh nhân linh cảm giờ sau cùng đã điểm và tự ý đề cập đến vấn đề này. Lúc đó, tôi nói với họ về sự chết và về cái chết gần kề của chính họ.

Khi con người đau khổ tột cùng, điều quan trọng không phải là ngôn từ mà là hiện diện yêu thương, cái nhìn cảm thông và những vuốt ve trìu mến.

Nơi phòng bệnh tôi làm việc chẳng hạn, ông Gioan bị bệnh rất nặng. Ông nằm úp mặt xuống gối và không muốn nói chuyện với bất cứ người nào. Tuy vậy, tôi vẫn không chịu thua và bỏ rơi ông. Thỉnh

thoảng tôi đến thăm ông. Tôi đặt tay lên người ông, rồi cúi sát mặt xuống, làm sao để đôi mắt tôi có thể chạm được cái nhìn của ông. Tôi chỉ muốn ông cảm nhận tôi yêu mến ông, kính trọng ông và cảm thông với ước nguyện của ông. Tôi muốn ông biết ông không đơn độc trong nỗi đau khổ của mình. Sau cùng, ông nhìn tôi và thổ lộ:

- Thật là thử thách nặng nề, khi phải từ bỏ tất cả!

Chính vì hiểu như vậy, nên tôi không bao giờ bỏ rơi các bệnh nhân cô đơn với sợ hãi và âu lo của họ. Bốn phận của tôi là đồng hành và chia sẻ đau khổ của họ. Tôi cố gắng gieo vào lòng họ tâm tình hy vọng, tin tưởng vào Tình Yêu vô biên của THIÊN CHÚA.

Tôi ghi khắc trong tim chứng tá cảm động của những bệnh nhân Công Giáo. Họ tràn đầy Đức Tin và niềm hy vọng, gần như vượt quá sức chịu đựng của con người. Một người mẹ trẻ, thổn thức giải bày nỗi đau đớn phải lìa chồng và rời xa con cái, nhưng lại nói tiếp:

- Em may mắn bị bệnh này, vì nhờ bệnh mà em được hồng phúc nhận biết THIÊN CHÚA. Chúa gửi đến cho em những dấu chứng, và bây giờ em tin nơi Ngài!

Trên Thánh Giá, Đức Chúa GIÊSU KITÔ tỏ lộ cho chúng ta thấy chiều kích thiêng liêng của con người. Bước theo chân Ngài, cái chết của tín hữu Công Giáo trở thành thái độ tín thác tốt cùng, lúc con người trao lại cho Chúa mạng sống nhận lãnh từ Ngài:

- Lạy Cha, con xin phó thác hồn con trong tay Cha!

... "Đây là điều răn của Thầy: anh em hãy yêu thương nhau như Thầy đã yêu thương anh em. Không có tình thương nào cao cả hơn tình thương của người đã hy sinh tính mạng vì bạn hữu của mình. Anh em là bạn hữu của Thầy, nếu anh em thực hiện những điều Thầy truyền dạy. Thầy không còn gọi anh em là tôi tớ nữa, vì tôi tớ không biết việc chủ làm. Nhưng Thầy gọi anh em là bạn hữu, vì tất cả những gì Thầy nghe được nơi Cha Thầy, Thầy đã cho anh em biết" (Gioan 15,12-15).

("CHRISTUS", revue de formation spirituelle, 10/1991, trang 494-502).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt

